

SÖTÉT FOLYÓSÓK

A holtak
ölni tudnának az életért...

finep
selection

L O I S D U N C A N

LOIS DUNCAN

SÖTÉT FOLYÓSÓK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Dan és Betty Sabónak

Első fejezet

HAJNAL ÓTA ÚTON VOLTAK, DE AZ UTOLSÓ KÉT ÓRÁT – miután lefordultak az autópályáról a dombos vidéken átvezető, kanyargós útra – Kit Gordy átaludta. Talán nem túl mélyen – az agya egy része ébren maradt, követte a kanyarokat, érezte az ablakon fordén beeső szeptemberi napfény melegét a hajában, és hallotta a két beszélgetőt az első ülésekről: az anyja hangja magas volt, dallamos, Dané mély és egyenletes.

Kit azonban behunyta a szemét, és a támlára döntötte a fejét. Így nem kellett bekapcsolódnia a társalgásba. *Nem szólok hozzájuk,* mondta magának. *Nincs mondanivalóm a számukra.*

Amikor megálltak, mégsem bírta megállni, hogy fel ne nézzen – és azt látta, hogy az anyja oldalt fordul az ülésében, és őt figyeli.

– Szia, hétalvó – mondta Mrs. Rolland. – Lemaradtál a szép tájról. Legelők, patakok, dombocskák, mint egy képeskönyvben.

– Tényleg? – kérdezte Kit minden érdeklődés nélkül, aztán ki-egyenesedett ültében, és kipillantott az ablakon. – Tankolni álltunk meg?

– Igen, meg útbaigazításért – válaszolta Dan Rolland. – A térkép alapján ennek már Blackwood Village-nek kell lennie, bár egy táblát sem láttam sehol. Most már biztosan közel járunk az iskolához. Madame Duret levele szerint csak nagyjából tizenöt kilométerre van a városhatártól.

A benzinkút kicsi volt, egy kútfejjel és egy eladóval, akihez a nyitott ajtón át be tudtak nézni – az újságjába merülve ült a székén, a lábát a pulton pihentette. Kit végignézett a szűk utcán. A házak aljában végig kirakatokat látott: élelmiszerbolt, gyógyszertár, vegyesbolt, ajándékbolt, az üveg mögött divatos kacatokkal.

– Ez a semmi közepe – állapította meg. – Még mozi sincs.

– Szerintem kellemes – felelte Mrs. Rolland. – Én is egy ehhez hasonló kisvárosban nőttem fel, és élvezetes volt. Semmi zaj, semmi nyomás, mindenki ismer mindenkit. Nem is tudtam, hogy ma is vannak még ilyen helyek.

– Amikor visszajövünk Európából – tette hozzá Dan –, talán kereshetnénk egyet. Úgy értem, hogy odaköltözzünk.

A hangja gyengéd volt – *hamis*, gondolta Kit, mint a vasárnap délutáni tévés show-k szereplőié. Az anyja azonban nem így vélte. Ő elmosolyodott, félrehajtotta a fejét, amitől csaknem kislánynosnak nézett ki, hiába, hogy a szeme sarkában már szarkalábak ültek, és a hajába is ősz szálak vegyültek.

– Lehetne? – kérdezte. – De Dan, a munkád...

– Kisvárosokban is dolgoznak ügyvédek, nem csak a nagyokban. Vagy lehet, hogy kiszállok a jog világából, és nyitok egy mozit Blackwood Village-ben.

Ezen együtt nevettek. Kit félrenézett.

– A semmi közepe – morogta újra. – Egy egész évet itt tölteni! Nem fogom kibírni.

– Én nem aggódnék emiatt. – Dan hangjában egyszerre nyoma sem maradt a gyengédségnek. – Nem hinném, hogy túl gyakran bejutsz a városba. A napjaid nagy része az iskolában telik majd.

Megnyomta a dudát, mire a kutas riadtan felnézett. Eltelt egy pillanat, amíg felfogta, hogy őt akarják: akkor lassan a pultra fektette az újságot, nyújtózott, ásított, és végül talpra állt, hogy mogorván kiballagjon az autójukhoz.

– Benzint akar, uram? Kiszolgálhatja magát, és majd bent fizet.

– Úgy lesz – válaszolta Dan –, de útbaigazításra is szükségem van. Meg tudja mondani, hol találjuk a Blackwood Leányiskolát?

– Az itt van? – nézett rá a férfi csodálkozva.

– Bentlakásos iskola, egy bizonyos Madame Duret vezeti. A postacíme Blackwood Village, de azt mondták, maga az iskola valamivel távolabb van a várostól. Régen egy Brewer nevű ember magánbirtoka volt.

– Ó, a Brewer-ház! – A férfi erre már rábólintott. – Hogyne tudnám, hol van. Hallottam is, hogy egy külföldi hölgy vette meg. A nyáron néhány helybelinek munkát is adott a felújítással, megjavították a tetőt, rendbe hozták a kertet, meg minden. Úgy tudom, Bob Culler lányát, Natalie-t vette fel a konyhára.

– Meg tudja mondani, hogy jutunk oda? – kérdezte Dan türelmesen.

– Egyszerű lesz. Menjen tovább, végig ezen az úton a városon át, amíg ki nem ér a másik oldalra, és tovább. Úgy majd feljut a hegyek közé, ott meglátja a magánút leágazását balra.

Azzal megfordult, és visszament az épületbe. Kit sóhajtott, és az üléstámlának vetette a hátát.

– Drágám, légy szíves! – Az anyja aggodalmas tekintettel fordult felé. – Csak adj egy esélyt az iskolának! A képek olyan szépek voltak,

az a csodálatos öreg ház, meg a tavacska, meg az erdő körülötte, és Madame Duret is olyan kedvesen fogadott, amikor a múlt tavasszal találkoztunk! Amikor először felvetettük, még úgy tűnt, nagyon is örülsz az ötletnek.

– Akkor még azt gondoltam, Tracy is jön – felelte Kit. – Még mindig nem értem, miért ne mehetnék Európába veled meg Dannel. Nem lennék az utatokban. Tizenhat múltam, tudok gondoskodni magamról.

– Kit, elég legyen! – Dan hangjában feszültség csengett. – Ezt már számtalanszor átbeszéltük. Tudom, hogy a családi helyzeted más, mint a legtöbb lánynak. Amíg csak ketten voltatok, az anyád inkább egyenlő partnerként tekintett rád, mint gyerekként. Erős az akaratod, önálló vagy, és hozzászoktál, hogy te irányítod a dolgokat. De a nászutunkra *akkor sem* jössz velünk.

– De nem értem... – kezdte Kit, Dan azonban félbeszakította:

– Elég legyen, ne többet! Felzaklatod anyádat.

Kiszállt, teletankolta a kocsit, és bement az épületbe, hogy fizessen. Kit és az anyja csendben ültek, amíg visszaért, beült, és beindította a motort. Kifordultak az útra, elgurultak a kirakatok előtt, aztán még kétutcányi, fehérre meszelt házat is elhagytak, végül áthajtottak egy hídon, egy keskeny folyó fölött, amelynek vize tajtékozva kavargott a meder szürke kövei között. A város elmaradt mögöttük, az út emelkedni kezdett.

Egyre sűrűbben sorakozó fák között haladtak tovább, aztán a mezők végleg átadták a helyet az erdőknek. A fák szorosan álltak egymás mellett, sötét lombjuk még a nyártól illatozott, ahogy összefonták ágaikat az út fölött. *Mint az örök*, gondolta Kit. *Védenek valamit odaát.*

Városi gyerekként nőtt fel, sosem ismerhette meg igazán a fákat – mindössze azt a néhányat a parkban és a könyvtár előtt álló csenevész példányokat. Ha valaki alaposan megfigyelte ezeket, láthatta az évszakok váltakozását a leveleiken: az áttetsző, tavaszi zöld nyárra lekóadt, ősszel összetöprödött, és az első fagyokkal lehullott.

Ezek a fák, amelyek alatt elhaladtak, mások voltak, vadak, idegeinek; a saját életüket élték. Vidéki fák. Hegyi fák.

– Nincs is szebb, mint New York állam északi része ősszel – jelentette ki Kit anyja, amikor megérkezett a Blackwoodot leíró ismertetőfüzet. – Az iskola is tökéletesnek tűnik. Kis létszámú, válogatott diákság, személyre szabott zenei és művészeti oktatás, és sok másféle emelt szintű tudásanyag, amely az állami középiskolákban nem elérhető. Kit, ha leérettségizel a Blackwoodban, az ország bármelyik egyetemére bejuthatsz.

– Ennek a Madame Duret-nek is lenyűgöző a háttere – tette hozzá Dan a prospektust tanulmányozva. – Egy leányiskola tulajdonosa és igazgatója volt Londonban, azelőtt pedig Párizsban. Ráadásul bámulatosan ért a művészetekhez. Rémlik, hogy olvastam róla a Newsweekben. Megvett valahol, árverésen egy képet, amiről később kiderült, hogy egy eredeti Vermeer.

– Ez tetszene Tracynek – jegyezte meg Kit. A legjobb barátnője, Tracy Rosenblum, művészi ambíciókat dédelgetett.

– Azon gondolkodom – mondta erre az anyja töprengően –, Rosenblumék vajon nem akarják-e megfontolni, hogy beírássák Tracyt a Blackwoodba. Biztosan megengedhetik maguknak, ti ketten pedig mindig is elválaszthatatlanok voltatok.

– Gondolod, hogy lehetne? – Kit lelkesedése hirtelen fellobbant. Tracyvel kisiskolás koruk óta voltak közeli barátok. A bentlakásos iskola egyáltalán nem lenne olyan rossz, ha Tracy is jönne.

Ezért hat hétig csak sodródott, tudomásul vett mindent, ami következett – az anyja házasságát Dannel, az európai nászutas tervet, a számtalan tesztet, amire mind szükség volt a blackwoodi felvételhez –, mert biztosra vette, hogy hamarosan a legjobb barátjával együtt túl lesz az egészen.

És aztán megérkezett az értesítő, hogy Tracyt nem vették fel. Kit úgy érezte, hogy a világa talapzata rendült meg.

– Nem megyek! – kiabálta. – Tracy nélkül semmi jó nem lesz benne!

Most azonban, életében először, a sajátjához mérhető makacssággal találta szembe magát.

– Természetesen mész – közölte vele Dan határozottan. – Új barátokat fogsz szerezni. Téged ismerve az sem lepne meg, ha az első hét végén megválasztanának a diákönkormányzat vezetőjének. – Mosolyogva mondta, ám a hanghordozása nem tűrt ellentmondást.

Kit abba az utolsó reményébe kapaszkodott, hogy az anyja talán majd közbelép az érdekében, de ez a remény is elmaradt az úton megtett kilométerekkel együtt. Elérkeztek a célegyenesbe, Blackwood már csak percekre volt előttük. Innen nem nyílt visszaút: ideje volt szembenézni az elkerülhetetlennel.

Csaknem elmentek a magánút mellett, mert az nem volt kikövezve. Dan a fékre lépett, megállt, és visszatolatott.

– Ez volna az? – kérdezte a homlokát ráncolva. – Nincsen kitáblázva. Az ember azt várná, hogy kitesznek valami útbaigazító jelzést.

– Nézzük meg – javasolta Kit anyja. – Vagy tizenöt kilométert jöttünk, és még nem láttunk másik utat.

– Azt hiszem, nincs vesztenivalónk. – Dan lehúzódtott, aztán Kit érezte, ahogy a kerekek a zsíros, nedves földbe süppednek.

Néhány méteren át araszoltak előre, de akkor az út elkanyarodott, és a fák összezáródtak körülöttük. Mintha a mögöttük elmaradó főút soha nem is létezett volna: a világot elnyelte a hűvös sötét. Csak a levelek susogása hallatszott, a föld és a növények vad, erős illata érződött.

– Ez nem lehet az – állapította meg Dan.

Tovább araszoltak – az út kanyargott, emelkedett, újra éles fordulatot tett – és egyszer csak átgurultak egy magas, tüskés kerítés nyitott kapuján. A kerekek alatt murva csikorgott.

– Ez az! – kiáltott fel Kit; a meglepetése legyőzte némaságát. – Itt a jel. Ez Blackwood!

Egy pillanatra elfeledkezett róla, hogy nem is akar itt lenni, és csak ült, kikerekedett szemmel bámulva az eléjük táruló látványt: a dombon emelkedő házat, amelyet legvadabb álmaiban sem tudott volna elképzelni.

Hatalmas volt, háromemeletes; fekete palateteje olyan meredek, hogy szinte zuhanni látszott. A falakat szürke kövekből rakták, amelyek között nem volt két egyforma, valahogy mégis összeillettek, mint egy gyerek kirakójátéka. Az óriási bejárati kaput kőoroszlánok őrizték, és a behajtóhoz vezető lépcső ugyanabból a kőből volt kirakva. A második emeleten, középen, süllyesztett, színes ólomüveg ablak ült a falban. A többi ablak hétköznapi volt, bár a késő délutáni napfény épp úgy esett rájuk, hogy úgy tűnt: az épület belseje narancsszín lángokban áll.

– Jó ég! – kiáltott fel Dan is, és halkan fütttyentett. – Kit, semmiről sem maradsz le azzal, hogy nem jössz velünk Európába. Egy kastélyban lakhatsz.

– A tájékoztatóban nem így nézett ki – szólalt meg Kit. – Vagy igen?

Megpróbált visszaemlékezni a brosúrában látott képre, de nem tudta felidézni. Úgy vélte, egy hétköznapi épületet ábrázolt, persze hatalmasat, ahogy egy iskolához illik, de egyáltalán nem különlegeset.

– Az a kép nem mutatta az igazi Blackwoodot – felelte az anyja. – Csak gondold bele, hogy ez korábban magánház volt. Nehéz elképzelni, miféle emberek élhettek itt, a hegyek között, távol a legközelebbi kisvárostól is.

Dan sebességet váltott, és továbbgurultak felfelé a behajton – Kit számára azonban valamiért úgy tűnt, hogy nem haladnak. A ház mozdulatlanul tornyosult fölējük, semmivel sem közelebb, mint amikor átértek a kapun. Érzéki csalódás volt, jól tudta, a behajtó kanyarulatához lehetett köze, meg a szöghöz, amelyből érkeztek, mégis olyan volt, mintha a kocsi nem is mozogna. Maga az épület nőtt egyre nagyobbra, hatalmas, szürke kőkarokkal nyúlt felējük. Kit képtelen volt levenni a szemét a parázsló ablakokról, amelyek száz apró napként táncoltak előtte. A lány megborzongott: mintha jeges szél érte volna a szívét.

– Anyu – szólalt meg halkán, aztán hangosabban megismételte: – Anyu?

– Mi az, drágám? – fordult hátra az anyja az ülésben, hogy ránézhessen.

– Nem akarok itt maradni – mondta Kit.

– Figyelj ide – csattant fel Dan türelmetlenül –, nincs értelme még egyszer végigmenni ezen. Nem viszünk magunkkal külföldre,

és ez az utolsó szavunk. Jobban teszed, ha tudomásul veszed, Kit. Anyád és...

– Nem erről van szó! – Kit szinte kiáltott. – Nem érdekel, hol fogok lakni, Dan. Visszamehetek a városba Rosenblumékhoz, amíg te és anyu távol vagytok. Vagy beköltözök egy másik bentlakásos iskolába. Biztosan sok helyre felvennének.

– Mi a baj, drágám? – kérdezte az anyja újra, aggodalmasan. – A ház különösen néz ki, de valójában nagyon is csodálatos. Hozzászoksz majd. Mire észbe kapsz, már ugyanannyira otthon érzed majd magad itt is, mint a körzeti iskolában.

– Sosem fogom itt otthon érezni magam! – kiáltott Kit. – Nem érzed, anyu? Van valami ezzel a hellyel, valami...

Nem találta a megfelelő szót, úgyhogy elhallgatott, amíg az épület közeledett, közeledett, végül csaknem rájuk borult. Dan leállította a motort, kiszállt, és megkerülte az autót, hogy kinyissa az ajtókat.

– Itt vagyunk – jelentette be. – Pattanjatok ki! Akár be is köszönhetünk Madame Duret-nek, aztán majd kijövök a csomagokért.

És akkor Kit rájött, mi az a szó, amelyet keresett.

Gonosz.

Második fejezet

A Z ASSZONY, AKI AJTÓT NYITOTT NEKIK, mindenestől szürke volt. A haja szoros kontyba fogott szürke szalma, a szeme egy szürke egér éles, figyelmes gombszeme. Hosszú, szürke ruhát viselt, amely elé keményített fehér kötényt kötött.

A tekintete Kitről az anyjára, aztán Danre rebbent, és Kiten egy pillanatra erőt vett a meggyőződés, hogy az arcukba fogja csapni az ajtót.

– Mr. Rolland vagyok – jelentette ki Dan, hogy kizárja az eshetőséget. – Ő itt a feleségem, és a lánya, Kathryn Gordy. Madame Duret vár minket.

– Hétfő van. – A szürke asszony olyan vaskos tájszólással beszélt, hogy alig tudták kivenni a szavait. – Holnapig az iskola nem nyit ki.

– Tisztában vagyunk vele – vágta rá Dan. – Külön megegyeztünk, hogy Kit egy nappal korábban beköltözhessen. Mrs. Rolland és én holnap külföldre utazunk, és még ma este vissza kell vezetnünk a keleti partra.

– Ez nem az a nap – közölte ismét a nő. – Az órák még nem kezdődnek.

– Lucretia! – csattant egy szigorú hang a folyosóról. – Az ő érkezésükre számítottunk.

A következő pillanatban a szobalány félrehúzódott, és maga Madame Duret jelent meg az ajtókeretben, hogy mosolyogva üdvözlje őket.

Semmit sem változott, gondolta Kit, visszaemlékezve az alkalomra, amikor először látta. Még májusban történt, amikor a Madame beutazott a városba, hogy neki és Tracynek felvételi vizsgát tartson. Már akkor is tekintélyt parancsoló személyiség volt, most pedig, Blackwooddal a háta mögött, még inkább annak tűnt.

Madame Duret magas nő volt, 175 centi körüli, kreol bőré; az arcát magas járomcsontja tette különlegessé. A magasságát csak növelte sűrű, fekete haja, amelyet feltornyozott a feje tetejére, mint egy koronát; erős vonásait még inkább kihangsúlyozta határozott szemöldöke és keskeny, egyenes orra. A leginkább figyelemre méltó mégis a szeme volt – sötét, mélyen ülő, a tekintete olyan átható, hogy szinte a bőrén érezte az ember.

– Nagyon örülök, hogy ismét találkozunk. – Mély, kedves hangja volt, éppen csak egy halvány francia akcentussal. – Kérem, bocsássanak meg! Az elmúlt hét olyannyira szervezetlenül folyt le, miközben az ifjúság fogadására készülődtünk, hogy nem volt alkalmam megemlíteni Lucretiának, hogy az egyik lányunk korábban érkezik.

– Remélem, nem okoztunk gondot! – válaszolta Mrs. Rolland. – Holnap elutazunk. Egyszerűen nem volt más lehetőség...

– Természetesen! Természetesen! Kérem, jöjjenek be! Könnyen megtaláltak minket?

– Tulajdonképpen igen – felelte Dan. – A városban útbaigazítottak.

Követték Madame Duret-t a magas, ívelt mennyezetű folyosón át egy barátságosan berendezett szobába, ahol a kandalló mellett nagyképernyős televíziót is láttak.

– Kérem, foglaljanak helyet – intett a Madame a székek felé. – Megkínálhatom önöket valamivel? Kávéval vagy borral? Esetleg egy pohárka sherryvel?

– Az remek volna – bólintott Dan. – Ginny?

– Kiváló – értett egyet Kit anyja. – Köszönjük. – Igazán, Madame Duret, el sem hiszem, hogy ez a hely milyen csodálatos. Korábban tényleg magánház volt?

– Úgy bizony – helyeselt a Madame. – Lucretia... – fordult a kis szürke asszonyhoz, aki hang nélkül tűnt fel az ajtóban, mintha néma hívásnak engedelmeskedne –, kérem, hozzon három sherryt és egy kólát! Ugye, kérsz üdítőt, Kathryn?

– Igen, köszönöm – válaszolta Kit félénken.

– Ez az egész birtok – folytatta a Madame, visszafordulva a Rolland szülőkhöz – egy Brewer nevű ember tulajdona volt, aki több mint egy évtizede hunyt el. Azóta üresen állt. Az örökösök, távoli unokatestvérek vagy ilyesmi, a nyugati parton élnek, és a birtok ügyét átadták egy ingatlanközvetítőnek. Senki nem tett rá ajánlatot, ami érthető, hiszen nem egy átlagos családnak való lakóhely, mint láthatják, ráadásul az évek alatt, amíg üresen állt, különös hírnévre tett szert. A tinik a városból ide jártak randizgatni, és amikor hazamentek, mindenféle fura történeteket meséltek az ablakokban derengő fényről és a kertben lebegő testetlen lényekről. – Felkacagott, és a házaspár vele együtt nevetett.

– Izgalmasan hangzik – jegyezte meg Kit anyja. – Már várom, hogy a lányom fantasztikus levelekben írja le nekem, miféle kalandokban volt része.

A társalgás ekkor megszakadt, mert Lucretia lépett be, a kezében egy tálcával. Kit elvette a maga poharát: örült, hogy valamivel lefoglalhatja a kezét. A rémes érzés, amely rátört, amikor először pillantotta meg Blackwoodot, valamelyest csillapodott, de az árnyéka megmaradt.

– Hány diák lesz itt összesen? – kérdezte.

– Azt sosem tudjuk biztosra megmondani – válaszolta Madame Duret. – Az első napon mindig vannak, akik kimaradnak, mert legyűri őket a honvágy, amikor el kell válniuk a szüleiktől. A holnapi eligazításon tudjuk meg a végleges létszámot. Ami engem illet, úgy gondolom, hogy a bentlakásos iskola minden ifjú hölgy nevelésének részét kellene hogy képezze.

A beszélgetés folytatódott. Kit ült ott, kortyolgatta a kóláját, és csak fél füllel figyelt. *Holnap*, gondolta, *más lányok jönnek ebbe a szobába*. Talán ha fiatal hangoktól visszhangzik a folyosó, ha nevetgélnek, beszélgetnek, a nagyképernyős tévét nézik, Blackwood légköre megváltozik. Talán, ahogy Dan felvetette, az újak között akad majd valaki, aki Tracyhez hasonló barátnője lehet – közeli, kedves és mindig kész a szórakozásra.

Dan az órájára pillantott.

– Utálom sürgetni a dolgokat, de még hosszú út áll előttünk. Jobb lesz, ha megyek és behozom Kit táskáit.

– Lucretia megmutatja, hová teheti őket – emelkedett fel a székből Madame Duret. – Amíg a csomagokkal foglalatoskodik, Mrs. Rolland esetleg szívesen körülnézne Blackwoodban?

– Nagyon szeretnék – vágta rá Kit anyja. – Ez egy lenyűgöző öreg épület. Nagyon sok mindent fel kellett újíttatni?

– Nem annyira, mint az ember gondolná – mondta a Madame, és kilépett előttük a folyosóra. – Az épület szerkezete kiváló, erős.

Valójában mindössze az emeleti hálótermi szárnyat kellett újjáépíteni, ahol egyszer tűz pusztított. A kőfalak ellenálltak, de a fa lambéria elpusztult, és a bútorokat is ki kellett cserélni. Amennyire tudtam, igyekeztem az eredeti darabok megfelelő másával pótolni őket. – A folyosón lépdelve oda-odaintett az egyes ajtók felé: némelyik csukva, némelyik nyitva állt. – A helyiség, amelyet most hagytunk el, a nappali, vagy ahogy én szeretem nevezni, a társalgó. Ez az ajtó, jobboldalt, az én irodámba nyílik, és mögötte a lakosztályba, ahol Jules fiammal lakom. Kint, hátul egy vendégház is van, amelyben a tanári kar többi része számára alakítottak ki lakosztályokat. Ez itt az étkező, a másik végében a konyha nyílik. Ezek az ajtók a tantermekbe vezetnek. – Az egyiknél megállt, benyitott, és felkapcsolta a villanyt. A helyiség egyik sarkát egy tanulószorgora birtokolta, a fal mellett másféle hangszerek sorakoztak. Kottaállványok, kényelmes székek, a felszerelést pedig hatalmas és furán modern felvevőrendszer egészítette ki.

– Ez természetesen a zeneszoba – közölte Madame Duret. – Kedveled a zenét, Kathryn?

– Egy évig zongoráztam, még tizenegy éves koromban – felelte Kit. – Nem mondhatnám, hogy jól ment.

– Csak elfogyott a türelmed – intette le az anyja. – Nem akartál időt szakítani a gyakorlásra. Remélem, hogy itt, Blackwoodban kihasználod a lehetőséget, és egy kicsit jobban megtanulsz játszani. Az majd az egész életedre szóló örömet ad neked.

– Sok időt és energiát fordítunk a művészetoktatásra – helyeselt a Madame, lekapcsolta a villanyt és behúzta az ajtót. – Ha több idejük volna, bizonyára szívesen néznének körül a könyvtárban. A gyűjteményünk igen átfogó. A házban található festmények a saját hobbim eredményeképpen kerültek ide, ugyanis híres alkotók kevésbé ismert

képeit gyűjtöm. De tudom, hogy ami a leginkább érdekli önöket, az az, hogy hol fog lakni Kathryn.

A lépcsősor elkanyarodott; a végén egy hatalmas tükör kettőzte meg az emeleti folyosó hosszát. A folyosó másik végét az az ólomüveg ablak zárta le, amelyet a kocsiból is láttak már – a napfény ferdén beeső sugarai szivárványszínekben fürdették a falakat.

A folyosóról mindkét oldalon ajtó sor nyílt. Madame Duret megállt az egyik előtt, a szoknyája zsebébe nyúlt a kulcsért, és bedugta a bronz zárba. Elfordította, kihúzta, és átadta Kitnek.

– Itt, Blackwoodban hiszünk a magánélet szentségében – jegyezte meg. – Minden diák kulcsot kap a saját szobájához, és az a szokás, hogy be is zárják, ha nem tartózkodnak bent. Ez pedig, Kathryn, az a hely, ahol a te fészked lesz.

Belökte az ajtót, és Kit meghallotta, hogy az anyja lélegzete elakad. Ő maga sem tudott visszafogni egy meglepett hangocskát, mert a szoba sokkal elegánsabb volt, mint bármi, amit elképzelt.

A legnagyobb bútordarab az ágy volt: a keretet sötét fából faragták, és vastag, vörös bársonymennyezet feszült felette. Mellette, a kisasztalon díszes, fodros ernyőjű lámpa várakozott. Az ablakot nehéz, aranszín függönyök keretezték, a szemközti fal mellett diófa szekrény állt, felette aranyozott keretű, ovális tükör függött. A padlón perzsaszőnyeg terült el, az ablak alatt pedig egy redőnyös íróasztal foglalt helyet, rajta erős fényű lámpa.

– Ha ez egy kollégiumi szoba, hát nem olyasmi, amiről iskoláskoromban akár csak álmodni is mertem volna! – kiáltott fel Mrs. Rolland.

– Nagyon szép – értett egyet az akarata ellenére lenyűgözött Kit. Tétován kinyúlt, és megsimította az ágytakarót. – Ez valódi bársony?

– Bizony, hogy az – bólintott Madame Duret. – Azt akarjuk, hogy Blackwood a diákjaink számára ne csak egy iskola legyen: azt akarjuk, hogy az élmény akkor is velük maradjon, amikor már nem koptatják a padjait. Úgy érezzük, hogy a szépség táplálja a lelket, és a fiataloknak hozzá kell szokniuk, hogy kellemes környezetben élnek.

– De itt csak egy ágy van. – A tény csak most tudatosult Kitben. – Nem lesz szobatársam?

– Itt nem – szögezte le a Madame. – Minden lánynak saját szoba és fürdő áll a rendelkezésére. Úgy vélem, az egyedüllét alkalmasabb a tanulásra, te nem úgy látod?

– De, azt hiszem – mondta Kit, és felidézte a terveket, amiket Tracyvel szőttek arra az időre, amikor szobatársak lesznek. Valóban több beszélgetés szerepelt ezekben, mint tanulás, de azért jó lett volna.

– Hahó! – hallották Dan hangját a lépcső felől. – Van itt pár börrönd, ami nehéz, mintha kövekkel raktad volna meg. Hova tegyem?

– Itt vagyunk, drágám! – kiáltott ki Kit anyja. – Gyere, nézd meg Kit szobáját! El se fogod hinni!

– Húha! – Dan belépett a folyosóról, mindkét kezében egy-egy táska. – Ez nem is iskola, hanem kastély. Itt aztán nem dobálhatod szanaszét a holmijaidat, Kit.

– A szobák rendben tartása a diákjainkra van bízva – mosolygott Madame Duret. – Most pedig, ha megbocsátanak, mennem kell, hogy megbeszéljem a konyhai dolgozókkal a vacsora dolgát. Kathryn, mindig korán vacsorázunk, mert a lány, aki főz, a városban lakik, és minden este haza kell vezetnie. Az ételt fél hétkor szolgálják fel az ebédlőben.

– Rendben – biccentett Kit. – Köszönöm.

– Köszönjük, Madame Duret – ismételte Kit anyja. – Még beköszönünk, mielőtt elmegyünk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Aztán csak álltak ott némán, és hallgatták az igazgatónő gyors, erős lépteit végig a folyosón.

– Nem semmi ez az asszony – jegyezte meg Dan halkán. – Képzéjétek el, micsoda feladat lehetett ebből az ősrégi épületből modern iskolát csinálni.

– Határozottan mély benyomást tett rám – fordult Kit felé az anyja. – Drágám... – Hirtelen magához húzta, és mikor megszólalt, Kit hallotta a hangjában a könyörgést. – Kit, kincsem, ugye boldog leszel itt? Az út egyetlen percét sem élvezném, ha nem így lenne. Meg tudjuk oldani máshogy is, akkor is, ha ez azt jelenti, hogy egy későbbi utazásra tudunk csak elmenni. A te boldogságod a legfontosabb.

Abban a pillanatban Kit érezte, hogy kiszáll belőle az utálat. Nyert, de nem lett volna képes kihasználni. Ő is átkarolta és melegen megölelte az anyját.

– Hát persze hogy szeretni fogok itt – válaszolta lehangoltan. – Ti ketten élveztétek a nászutatokat! Ha valaki megérdemli, anyu, akkor az te vagy. Sajnálom, ha idegesítő voltam. Boldog leszek itt, megígérem.

Az agya hátsó részében egy kérdés mocorgott. Kit azonban most ezt is hagyta elúszni a feledésbe. Különben sem tűnt fontosnak, hogy miért van Blackwood hálóinak ajtaján zár – de csak kívül.